

правних лица. У овом типу поступка, Уставни суд штити основна права и слободe које су део Устава, Повеље о основним правима и слободама и међународних уговора које је ратификовао Национални савет, а службено су објављени у „Збирци закона Републике Словачке“. Међутим, треба нагласити супсидијарну надлежност Уставног суда, која подразумева да Суд може започети поступак само ако ниједан други суд није надлежан да одлучује о основаности. То значи да редовни судови, као и други органи државне власти, имају као главни задатак да штите основна људска права и слободe.

За подношење уставне жалбе постоји законом утврђен рок од два месеца. Утврђивање временског рока представља значајан принцип правне извесности и стабилности правних односа. Да би се одредио почетак овог рока, важно је знати када је подносилац жалбе био у могућности да дође до сазнања о датој мери/прекорачењу која је предмет жалбе, а не када је он чињенично дошао до тих сазнања. У овом случају примењује се правило *iura vigilantibus* (права припадају онима који воде рачуна о њима).

Поступак почиње након подношења захтева Уставном суду. Општи услови за подношење захтева су следећи: захтев се мора предати у писменом облику; он мора садржати потпис подносиоца захтева (или његовог/њеног правног заступника); мора бити приложена пуномоћ која подносиоцу омогућава да буде заступан пред Уставним судом. Поред тога, из захтева мора бити јасно ко га подноси, на шта се односи, против кога је захтев усмерен, коју одлуку подносилац захтева оспорава, те мора садржати образложење и доказ.

Посебни захтеви укључују и спецификацију прекршених основних права и слобода, правноснажну пресуду (или њену копију) или меру којом су повређена људска права, идентификацију државног органа против кога се жалба подноси, као и меру финансијског задовољења и разлоге за њега, ако га подносилац жалбе тражи.

Штавише, у захтеву подносилац жалбе може захтевати да Уставни суд донесе привремену меру којом се суспендује ступање на снагу оспорене правноснажне пресуде. Привремена мера се укида ако разлози за њено доношење престану да постоје или ако Уставни суд донесе одлуку о основаности случаја.

Уставни суд не изводи доказе нити доказује чињеничне околности случаја, као што то чине редовни првостепени судови, јер Уставни суд је суд који се бави правима, а не чињеницама (осим ако се чињенице односе на изборе). Другим речима, Уставни суд надгледа да ли редовни судови у довољној мери штите основна права и слободe, из угла уставом загарантованих људских права, где спадају и сукоб два права (индивидуално право и јавни интерес), као и да ли је редовни суд примерено одредио равнотежу између њих или је, на пример, неосновано